

Anita forteller om søndagsskolen og de sinte mennene

Hei! Jeg heter Anita, og jeg er syv år gammel. Jeg bor i byen Tanuku i India. India er veldig langt borte fra Norge. Og mye her er forskjellig fra der du bor.

På skolen, for eksempel, må alle ha like klær. Lærerne er ganske strenge med at vi må stå på linje før vi går inn i klasserommet. Men vi har det veldig gøy på skolen, og vi synger mange morsomme sanger der!

Her er et bilde av familien min. Jeg er veldig glad i dem! Pappa er pastor i kirken i landsbyen vi bor i. Pastor er det samme som prest, det vil si at han leder en kirke.

Vi har ikke en slik kirke som dere har, for kirken er hjemme i stua vår. Her er et bilde fra søndagsskolen vår. Når vi ber, så står vi og holder hendene slik du kan se på bildene. Ber du på samme måten?

Her kan du se hovedgaten i den lille landsbyen vår. Familien min flyttet hit for to år siden. Og da skjedde det en del dumme ting. Du skjønner, det er mange her i landsbyen som ikke liker at vi er kristne og tror på Jesus. Ofte når mamma, pappa, søsteren min og jeg var ute og gikk i gatene, var det mange som sa stygge ting til oss. Det gjorde at jeg ofte var lei meg.

Heldigvis har jeg en god venninne som heter Rebekka! Når jeg er lei meg, hjelper det alltid å få trøst av henne og å finne på noe gøy sammen. Her ser du Rebekka utenfor teltet hvor hun og familien bor.

I India er det noen mennesker som ingen vil være venner med, fordi de er noe som heter daliter. Men som du ser på bildet, så er dalitene akkurat som oss andre. Og heldigvis kommer de til kirken vår, for vi vil gjerne være venner med dem. Men det er mange i landsbyen som ikke liker at dalitene kommer til kirken.

En dag, mens vi var på gudstjeneste, hørte vi mye bråk utenfor døra. Plutselig stod det ti menn der, og de så veldig sinte ut! De begynte å skrike og rope, og sa at vi ikke skulle få lov til å ha gudstjenester og søndagsskole. De begynte å jage folk ut av kirken. Jeg var kjemperedd! De ropte til pappa og slo ham i ansiktet, før de stakk av. Pappa hadde nok lyst til å slå tilbake, for han er flink til å bokse. Men han gjorde det ikke.

De sinte mennene ødela mye: Både stolene, bordene, kassettpilleren og tv-en. Vi var ganske fortvilet og litt redde.

Dagen etter kom det plutselig fire andre menn og ringte på. De sa at de var fra en trosfrihetsorganisasjon. De stilte mange spørsmål om hva som hadde skjedd. De skrev ned alt vi sa og tok mange bilder av skadene. Så sa de at pappa måtte fortelle politiet hva som hadde skjedd. For hvis man ikke sier ifra, vil de sinte mennene kanskje komme tilbake igjen, sa de.

Pappa sa at han var litt redd for å gå til politiet, for han visste ikke hva han skulle gjøre. Heldigvis sa de fire mennene

fra trosfrihetsorganisasjonen at de skulle hjelpe ham. Så nå går pappa på kurs for å lære om hva han kan gjøre, når noen behandler oss dårlig. På kurset har han fått mange nye venner som hjelper ham når han har det vanskelig. Pappa trives på kurset.

Det er viktig å si ifra når det skjer urettferdige ting!

Selv om det fortsatt er noen som sier stygge ting til oss på gaten, har vi det likevel litt bedre. Vi vet at det er mange pastorer og andre her i området som støtter oss, hvis det skulle skje noe. Det er fint å ha gode venner når man er litt redd.

Ja, nå kan vi heldigvis fortsette å ha søndagsskole hver eneste søndag. Sånn som dere har. Og det er vi så glade for!

Hilsen Anita

Tekst og foto: Marianne Haugerud.

(Fortellingen bygger på sanne hendelser, men er lagt i Anitas munn av Stefanusalliansen.)